

Klõšeiko ja Tuna

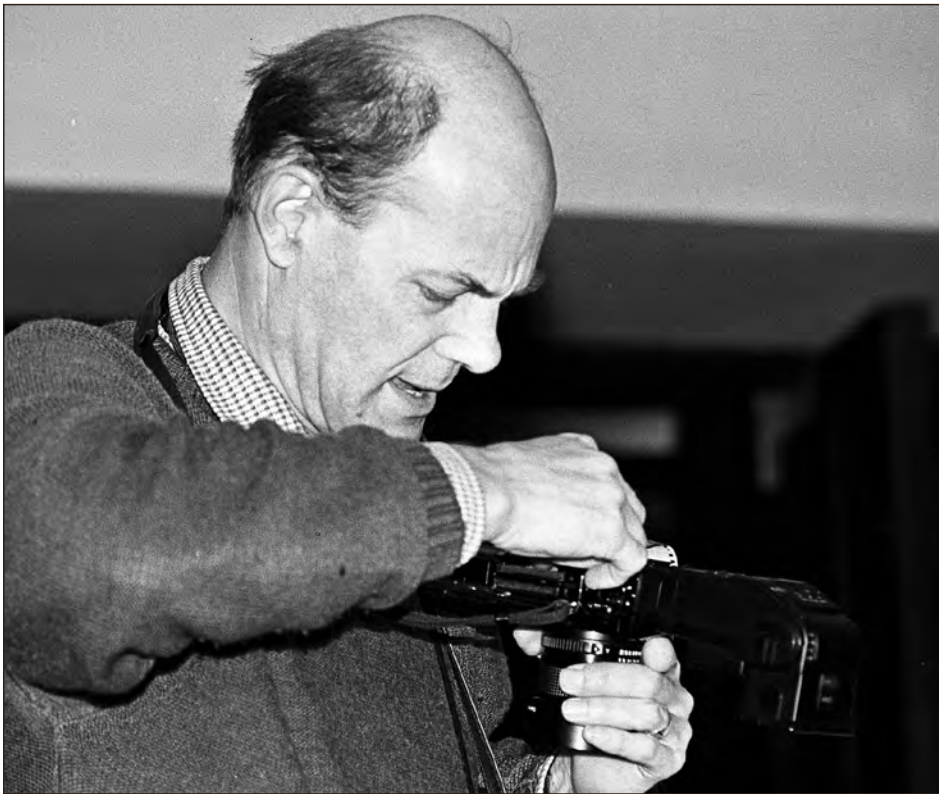
■ 2016. aasta jäi Jaan Klõšeikole (10.09.39–21.12.16) viimaseks. Kuigi paratamatu, mõjus see ikkagi uskumatult, sest Klõšeiko oli alati olnud ellusekkuja ning teinud kõike suure kirega. Järelehüüetes on üles loetud tema kõiksugu ameteid ja tegevusi ning siis pole ka võimatu, et teine samapalju on jäänud üle lugemata nii nagu ka Tuna kujundamine. Samuti detsembris, ainult et kaheksateist aastat tagasi ilmus Klõšeiko käe all ajalookultuuri ajakirja Tuna esimene number. Kuni kaheksateistkümnenda numbrini võis igas neist tabada eksimatult tema käekirja.

Vaimustunud ühest või teisest laekunud kaastööst, otsis ta elukutselise fotograafina palavikuliselt selle juurde võimalikult ilmekaid pilte. Kõike tahtis ta kohe ja nüüd numbrisse pigistada. Leheküljed said kohati nii täis, et äärele ruumi peaaegu ei jäänudki. Ta sattus vaimustusse uute rubriikide väljamõtlemisest, nii et neid tuli mõnikord iga kahe artikli kohta üks. Lehitsege vanu Tunasid! Kohati paiskusid ta emotsioonid pildiallkirjadesse. Näiteks Tannbergi Beria-teemalise artikliseeria „Lubjanka marssal“ Nõukogude impeeriumi äärealasid reformimas“ puhul tuli Klõšeiko entusiasmi tagasi tõmmata, et akadeemiline lugu oma palet ei kaotaks. Jaani kirge võis mõista küll, sest tema isa oli pikalt olnud Gulagi arhipelaagis.

Kord toimetuse ruumes fotolt endisaegsete ohvitserimundris meeste intelligentseid nägusid uurides, tulid Klõšeikole pisarad silmi, kui ta nentis: „Millised ilusad inimesed!“

Jaan Klõšeiko pilti silmitsedes võib ohata täpselt samamoodi: „Milline ilus inimene!“

Tuna toimetus

Jaan Klõšeiko novembris 1989. Foto: T. Veermäe